

Katie Fforde

Wilde tuinen

Band 1

Als Althea haar baan verliest,
gooit ze het roer volledig om.
Ze wil droomtuinen gaan ontwerpen,
maar zullen haar eigen dromen
ook uitkomen?

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Mam,’ zei een stem, verwijtend maar toch vergevingsgezind. ‘Heb je nou alweer sinaasappelsap zomaar uit het pak gedronken?’

Althea maakte een gebaar dat zowel op bekenenis en verontschuldiging wees als op verontwaardiging omdat ze betrapt was. ‘Het was trouwens toch al helemaal lobbijg geworden, jij had het echt niet meer gelust.’

Haar zeventienjarige zoon schudde zijn kaalgeschoren hoofd quasi-berispnd.

‘Ik wil geen glas vuilmaken,’ ging ze verder. ‘Ik hoefde alleen maar één slokje.’ Ze wilde nog even duidelijk stellen dat zij hier de moeder in huis was, en ze ging verder: ‘Als jij ooit eens een beker afwaste of zelfs maar de afwasmachine inlaadde, zou je meer begrip hebben voor mijn efficiency.’

‘Tegenwoordig noemen we dat een vaatwasser.’

‘Het kan me niet schelen hoe jij het ding noemt, lieverd, maar stop er af en toe ook eens iets in!’

William, die lang, een beetje pukkelig, en in de ogen van zijn moeder heel knap was, bedierf zijn uiterlijk enigszins met een brede

grijns vol ijzerwerk. De boven- en onderbeugel verleenden iets bizars aan zijn brede glimlach. De combinatie van glimlach en beugel vond ze onweerstaanbaar, en ze glimlachte terug.

‘Juno komt straks.’ Althea hoopte dat haar zoon de hint zou oppikken en haar zou helpen met opruimen.

‘O ja? Leuk voor je.’ William had geen hoge dunk van Juno, die hij te materialistisch vond en te veel op zichzelf gericht. Maar goed beschouwd sprak hij, als boeddhist, dit oordeel over de meeste mensen uit.

Althea zuchtte. ‘Help me alsjeblieft een handje. Je weet hoe kritisch ze is.’

‘Ze is je zus – je jóngere zus. Als jij het niet erg vindt om in een puinhoop te leven, waar windt zij zich dan over op?’

‘Ik vind ’t helemaal niet leuk om een puinhoop om me heen te hebben. Maar het is iets dat me gewoon overkomt. En ze windt zich er wel over op, dat weet jij ook. Ik krijg elke keer op m’n kop.’

‘Dat is jouw probleem, mam. Jij laat gewoon over je lopen.’

‘Ja, en jij hebt de grootste voeten.’

‘Onzin. Ik zeg het alleen maar voor je eigen bestwil.’

Althea keek kwaad. Er kwam een punt waarop rolverwisseling niet leuk meer was. ‘Mijn bestwil zou op dit moment het meest gebaat zijn bij wat hulp in de keuken.’

William wierp een klokhuis met een grote boog min of meer in de richting van de vuilnisbak. Hij miste.

Althea prentte zich in waar het viel. ‘Ik dacht dat boeddhisten geacht werden lief te zijn voor hun moeder.’

William trok een zuur gezicht. ‘Nou, vooruit dan maar. Ik zal wel even wat fatsoeneren, maar ik blijf niet rondhangen om dat stomme geklets van jullie aan te horen. Ik heb werk te doen.’

‘Huiswerk?’ Althea durfde het nauwelijks te hopen. William besteedde veel tijd aan het bestuderen van dure boeddhistische boeken, maar hij vond zijn eindexamen van geen enkel belang. Zijn moeder, die zelf geen diploma middelbare school had, vond dat wel.

William schudde zijn hoofd en pakte een vaatdoek waarmee hij onder de kraan door veegde. ‘Nee, moedertjelief. Ik moet wat op onthechting studeren.’ Hij veegde even over het met thee bevlekte aanrecht. ‘Ik moet vanavond de discussie leiden.’

Althea zuchtte, stond van de tafel op en kuste

hem. ‘Denk eens wat een goed karma je nu opbouwt. Dan ren ik even met de stofzuiger rond.’

Dat deed ze, waarbij ze tegen het meubilair opbotste maar wist te vermijden dat ze dingen opzij moest zetten, terwijl haar gedachten nerveus cirkelden rond het besef dat ze heel binnenkort te weten zou komen of ze wel of niet nog een baan had.

Het was heel wreed, vond ze, om mensen te dwingen naar hun eigen baan te solliciteren. Maar in de ogen van de Whickham School – binnenkort de ‘Whickham and Dylan’s Combined Primary School’, en meer dan twee keer zo groot – was het niet háár baan waarnaar ze solliciteerde, maar die van secretaresse van een veel grotere instelling. Hoewel ze de administratie van Whickham School naar ieders tevredenheid had gedaan, zouden de hotemetoten die de leiding over de nieuwe instelling hadden en daarmee haar lot in handen hielden, zeer wel kunnen oordelen dat een jonger, intelligenter, beter gekwalificeerd – hoewel minder ervaren – persoon in hun ogen meer geschikt zou zijn. Meneer Edwards, het schoolhoofd met wie ze zoveel jaren zo prettig had samengewerkt, ging vervroegd met pensioen.

Na het allerslechtste scenario talloze malen

te hebben onderzocht, concludeerde Althea dat het aan haar zuster Juno moeten vertellen dat ze werkloos was, het allerergste van het geheel was. Juno was een sterke vrouw, die voortdurend aan Althea's bestwil dacht en meende dat dit het beste werd gediend wanneer zij alles van Althea wist en haar in alles van advies voorzag. Ze zou veel over Althea's werkloosheid te zeggen hebben, en Althea vermoedde dat ze dezelfde dingen te horen zou krijgen wanneer ze de baan wél kreeg.

William, die vrolijk alle bacteriën stond uit te smeren zodat ze alles bedekten, keek kritisch naar zijn moeder die een stapel papieren van de keukentafel veegde en ze op het buffet legde, waar ze zich bij andere papieren voegden die daar op andere dagen waren beland, om vervolgens zoek te raken.

‘Dat moet je echt niet doen, mam. Morgen loop je je suf te zoeken naar Ruperts rapport en haal je het hele huis ondersteboven. Waarom ben je niet wat meer georganiseerd?’

Althea, die wist dat hij gelijk had, trok een zuur gezicht. ‘Georganiseerd doen komt me af en toe de neus uit. Ik ben op school heel georganiseerd. Thuis ben ik gewoon wie ik wil zijn.’

‘Nee, dat ben je niet, anders zou je niet als

een vlieg door het huis schieten omdat Juno komt. Je bent het slachtoffer van je eigen behoefte om je aan te passen.'

'Ik ben het slachtoffer van mijn bazige zuster en mijn bazige kinderen.'

'Dan wordt het tijd dat jij eens greep krijgt op je omgeving, net zoals ik dat heb.'

Althea, die zulke beweringen al vaker had gehoord in het afgelopen jaar, snoof smalend. 'Ik doe mijn best! Jij kunt je kamer alleen maar zo opgeruimd houden doordat je je troep in de zitkamer bewaart.'

'Dat ís helemaal geen troep, het is het huiswerk dat jij zo belangrijk vindt.'

'Nou, het neemt een hoop ruimte in beslag. Ik zou je heel dankbaar zijn als je het mee zou willen nemen naar je kamer.'

'Goed mam, alsof jij altijd al jouw troep in jouw kamer bewaart.' Hij liet een met schoonmaakmiddel overdekte ketting, die hij in een kopje had gevonden, in haar handen vallen. 'Ik ben klaar. Ik moet alleen nog even wat roerei bakken.'

Althea hing de ketting bij een paar andere kettingen die aan een haak aan het buffet hingen. 'Je kunt dat zeker niet in de magnetron doen, hè?'

‘In de magnetron wordt het niet hetzelfde.’

‘Was dan na afloop alsjeblieft de pan af.’

‘Dat doe ik altijd!’

Althea bedacht dat haar kinderen misschien wel nooit zouden beseffen dat koud water in een koekenpan laten lopen niet hetzelfde was als die afwassen.

Ze maakte een pakje volkorenbiscuits open en legde ze op een bord. Juno geloofde heilig in bepaalde voedselcombinaties en Althea kon zich nooit herinneren op welk moment van de dag ze wát mocht eten, maar de biscuits waren in elk geval een gebaar. Ze stopte afwezig een brokstuk van een koekje in haar mond en besepte toen met schrik, schuldbewust, wat ze had gedaan. Iemand op school had haar een koelkastmagneet gegeven met: ‘Kleine Snoepers worden Dikke Poepers.’ Deze waarheid als een koe flitste altijd net een moment te laat door haar hoofd.

Om vier uur – exact het tijdstip waarop Juno had gezegd dat ze zou komen – ging de bel van de voordeur. Althea controleerde of ze geen kruimels in haar gezicht had en liep naar de deur om open te doen. Hoeveel ze ook van haar zusje hield, ze was altijd een beetje bang voor haar. Juno was een van die mensen die poeder

op hun wangen deden wanneer ze hun ogen opmaakten, zodat het gemakkelijker was om eventuele vegen weer te verwijderen. Althea kende niemand anders die deze moeite nam.

‘Hallo lieverd,’ zei ze, en ze kustte Juno, die zoals gewoonlijk perfect verzorgd was en verrukkelijk rook naar een nieuw en onuitsprekbaar parfum. ‘Kom binnen.’

Juno beantwoordde de knuffel. ‘Ik heb wat tijdschriften bij me die ik uit heb, en een paar schoenen dat ik in de uitverkoop heb gekocht en dat mij veel te groot is. Misschien is het iets voor jou.’

‘Engel, wat geweldig.’ Althea was voor al haar nette kleren afhankelijk van de hartstocht van haar zusje voor het jagen op koopjes. ‘Kom verder, dan schenk ik je iets in. Wat wil je? Thee? Koffie? Of iets anders?’

Juno liep achter Althea aan door de gang naar de keuken. ‘Het is veel te vroeg om nu al te gaan drinken,’ zei ze resoluut, hoewel Althea eigenlijk frisdrank had bedoeld, ‘maar een kop thee lijkt me heel lekker.’

William stond net de ketel leeg te gieten in zijn persoonlijke cafetière toen ze de keuken binnenkwamen.

‘Hoi Juno!’ begroette hij zijn tante. ‘Hoe gaat

het ermee? Wil je koffie? Dan maak ik 't wel voor je. Er bestaat technologie' – hij wees naar de cafetière – 'waar mamma gewoon niets van begrijpt.'

'Er bestaat een heleboel technologie waar jij niets van begrijpt,' snauwde zijn moeder. 'Zoals de werking van stoffer en blik, en Juno wil thee.'

'Dan zal ik die wel voor je zetten,' zei William en hij onthulde zijn ijzerwerk met veel charme.

'Dank je, William,' zei Juno, enigszins ont-hutst. 'Dat zou heel vriendelijk zijn.'

Althea wist dat Williams vriendelijkheid elk moment in plagen kon ontaarden. 'Zullen we naar de serre gaan?'

'Als er nog plaats is voor mensen. Toen ik er de vorige keer was, was de laatste uithoek van het regenwoud erin gezet.'

Althea vatte dit als een compliment op; ze pakte het bordje met koekjes en ging voor naar haar favoriete vertrek in het huis.

Het stond er vol met planten en het rook er naar geraniums, vochtige potgrond en het citroenboompje dat Althea uit een pit had opgekweekt. Zoals altijd deed de geur haar neusvleugels krullen van genoeg.

Zoals zoveel panden in deze buurt, stond ook